

2. הקיסר האחרון (בריטיה-איטליה)

1. מטאל ג'אקט (ארצות-הברית)

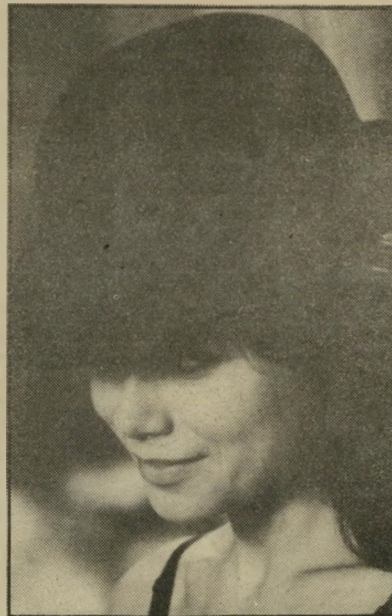
טוב תשמ"ח • הסרט הטוב תשמ"ה

מידה בינלאומי, וקבלת-הפנים שציפתה לו גרמה למפיקים להוריד אותו מן המסך לעריכה חוזרת. כמה אפשר בכל זאת להתנחם? ראשית, בסרט התעוררי בנולד הסילחמה ההיא של **אורנה בך דורניב**, הבודק את השפעת השואה על הדור השני, זה שלא התנסה בה אישית, אלא רק דרך חוויות ההורים. דווקא צניעות העשייה היא לזכותו של הסרט הזה ונוכחותם של אלילים כמו יהודה פוליקר ויעקב גלעד במרכזו, עוזרת להביא אליו גם צופים שבתנאים אחרים היו מדרים רגליהם ממנו בגלל הנושא.

ועוד חצי נחמה — וישואים פיקטיביים. סרט שרגלו האחת בתוך הפארסה ההמונית והגסה ורגלו השניה בתוך הביקורת החברתית הנוקבת והחריפה, סרט שרוקד על יותר מדי חתונות ולא מגיע, תרתי משמע, אפילו לחופה אחת. לא קשה להבחין שזהו סרטו הראשון של **חיים ברוזנר**, אבל מתקבל הרושם שכדאי לעקוב לפחות אחרי מה שיעשה בעתיד.

אשר להבטחות, הן באות משני כיוונים. ראשית, מן היוזמה הברוכה להציג אוספי סרטים קצרים, במסגרת של הצגת קולנוע אחת. מתוך חמשת הסרטים הקצרים שהוצגו בצורה זו השנה, ראויים לשבח פרה אדומה של **דני וקסמן** הבוטע בכוונה רבה במימסד הדתי, וילדה גדולה של **נירית ירוז'גרוניץ** על שיעור ראשון באהבה של נערה מתבגרת.

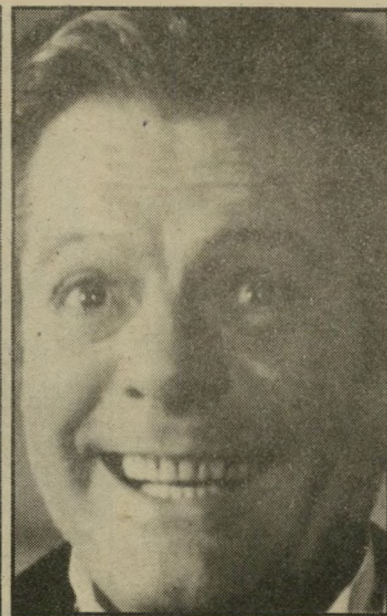
הכיוון השני, הוא תוספת תקציב לקרן לעידוד סירטי איכות. בין אם זה תכסיס לקראת הבחירות של השר הממונה (יצחק נבון) או כוונה כנה לעודד

שחקנית השנה

לנה אולין

הקלות הבלתי-נוסבלת של הקיום

שחקן השנה

מרצ'לו מאסטרויאני

עיניים שחורות

תשמ"ח. שם מגוחך לשנה עגומה. אינך תיפארה, כהנא, כור, איפה השימחה? אמנם אין זה מעניינו של מדור זה, אבל גם לקולנוע אין כמה להתפאר. הצפייה יורדת, עלות הסרטים עולה, הכבלים הפיראטיים אוכלים כל חלקה טובה, הקולנוע הישראלי בכוכו ומתנחם כרגיל, בהבטחות המסתמנות מעבר לקו האופק.

תוצרת הארץ. מן הראוי לפתוח בפרק הישראלי, גם אם אין בו בשורות מרנינות. בין מצלמה נסתרת אחת לשניה יש דק מירבן וציה. ואשר למצלמה הנסתרת, זו שמבוזה את עוברי האורח ברחוב ומבקשת ממנו אחר כך ליהנות מכך, זה סוג קולנוע שהצלחתו מובטחת היום רק בשני מקומות בעולם: ברוס-אפריקה ובישראל.

מן הסתם, זה מלמד משהו על הקהל שלנו. בין מה שנהוג לכנות סירטי איכות ישראליים, אפשר גם השנה לציין את אלה שניסו ברצינות, כמו **עמוס גרממן** בחימו סלך ירושלים, **גרב ברלין**, **יואל שרון** בהלם קרב, **גילה אלמגור** ו**אלי כהן** בהקין של אביה. אלא שקשה לראות בכל אלה יותר מאשר ניסיונות, ולמרה הצער, משופע הקולנוע הישראלי, לכל אורכו, רק בכ וונות טובות מן הסוג הזה.

לעומתם, הפגזים המיסחריים שצריכים היו לשבור את השוק, כמו חל"א-בילוס-אונלס, או אבא גנוב, הוכיחו עד כמה אין כבר נוסחות בטוחות לאחיות עיני הצופה הישראלי (מלבד המצלמה הנסתרת כמוכזב). קל וחומר סרט כמו היושף. שאמרו היה להיות מותחן ישראלי בקנה

תשמ"ח • הסרט הרע תשמ"ח • הס

2. הסיציליאני (ארצות-הברית)

1 אישתר (ארצות-הברית)